

DOI: <https://doi.org/10.32782/ecovis/2026-1-17>
УДК 658:330.34:339.137.2

Нісходовська Олена Юріївна

кандидат економічних наук, доцент,

Заклад вищої освіти «Подільський державний університет»

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-5403-878X>

Бялковська Оксана Антонівна

доктор економічних наук, професор,

Національний університет біоресурсів і природокористування України,

Національна академія аграрних наук України

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-8239-2700>

**ЕКОНОМІКА ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ:
ОЦІНЮВАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ ТА ЧИННИКІВ
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ**

У статті досліджено економіку підприємства в умовах сталого розвитку крізь призму оцінювання його потенціалу та визначення ключових чинників конкурентоспроможності. Обґрунтовано, що в сучасних умовах господарювання забезпечення довгострокової ефективності підприємства потребує поєднання економічних, соціальних та екологічних пріоритетів управління. Розкрито сутність потенціалу підприємства як комплексної характеристики його ресурсних, організаційних, інноваційних та управлінських можливостей. Визначено, що рівень конкурентоспроможності залежить від здатності суб'єкта господарювання адаптуватися до змін ринкового середовища, впроваджувати інновації, ефективно використовувати ресурси та формувати стійкі конкурентні переваги. Акцентовано увагу на значенні стратегічного підходу до оцінювання потенціалу підприємства в контексті досягнення цілей сталого розвитку. Зроблено висновок, що системне врахування внутрішніх і зовнішніх чинників конкурентоспроможності сприяє підвищенню стійкості, адаптивності та результативності діяльності підприємства.

Ключові слова: економіка підприємства, сталий розвиток, потенціал підприємства, конкурентоспроможність підприємства, чинники конкурентоспроможності, стратегічний розвиток, інноваційна адаптивність.

Olena Niskhodovska

*Candidate of Economic Sciences, Associate Professor,
Higher Education Institution "Podillia State University"*

Oksana Bialkovska

*Doctor of Economic Sciences, Professor,
National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine,
The National Academy of Agrarian Sciences of Ukraine*

**ENTERPRISE ECONOMICS UNDER SUSTAINABLE DEVELOPMENT
CONDITIONS: ASSESSMENT OF POTENTIAL
AND COMPETITIVENESS FACTORS**

The article examines the theoretical and applied foundations of enterprise economics under the conditions of sustainable development, with a focus on assessing enterprise potential and identifying the key factors of competitiveness. The relevance of the topic is determined by the need for enterprises to adapt to contemporary transformations of the economic environment, the growing influence of global economic challenges, environmental constraints, corporate social responsibility, and the increasing role of innovation in ensuring long-term sustainability. It is substantiated that, under conditions of sustainable development, enterprise economics should be viewed not only as a system of efficient resource utilization and achievement of financial results, but also as a mechanism for ensuring a balanced combination of economic, social, and environmental goals. The essence of enterprise potential is specified as an integral characteristic of its resource, production, human, innovation, investment, organizational-managerial, and marketing capabilities that create the prerequisites for stable development and the strengthening of market positions. It is determined that potential assessment is an important prerequisite for shaping an effective enterprise development strategy, as it makes it possible to identify strengths, internal reserves, limitations, and directions for improving performance. Particular attention is paid to substantiating the influence of internal and external factors on the level of enterprise competitiveness. The key factors include management efficiency, the level of technological renewal, innovation activity, the quality of products or services,

© Нісходовська О.Ю., Бялковська О.А., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

organizational flexibility, human potential, investment attractiveness, adaptability, as well as the impact of the market environment, competitive pressure, and regulatory changes. It is proved that enterprise competitiveness under conditions of sustainable development is determined not only by economic indicators, but also by the ability of a business entity to implement the principles of resource conservation, environmentalization, social orientation, and strategic management. It is concluded that a comprehensive assessment of enterprise potential and systematic consideration of competitiveness factors contribute to enhancing its sustainability, adaptability, innovativeness, and the formation of long-term competitive advantages in modern business conditions.

Keywords: enterprise economics, sustainable development, enterprise potential, enterprise competitiveness, competitiveness factors, strategic development, innovative adaptability.

Постановка проблеми. У сучасних умовах трансформації економічного середовища функціонування підприємств дедалі більше залежить не лише від здатності забезпечувати економічну результативність, а й від уміння інтегрувати принципи сталого розвитку у систему управління та господарської діяльності. Посилення глобальної конкуренції, нестабільність ринкового середовища, екологічні обмеження, зростання вимог до соціальної відповідальності бізнесу, прискорення інноваційних змін і цифровізації зумовлюють потребу в перегляді традиційних підходів до оцінювання стану та перспектив розвитку підприємства. За таких умов особливої актуальності набуває дослідження економіки підприємства як комплексної системи, орієнтованої на досягнення не лише короткострокових фінансових результатів, а й довгострокової стійкості, адаптивності та конкурентоспроможності.

Проблема полягає в тому, що в сучасній науковій і управлінській практиці оцінювання потенціалу підприємства нерідко здійснюється фрагментарно, без належного врахування взаємозв'язку між його ресурсними, виробничими, кадровими, інноваційними, інвестиційними, організаційно-управлінськими та маркетинговими можливостями. Водночас конкурентоспроможність підприємства в умовах сталого розвитку формується під впливом широкого спектра внутрішніх і зовнішніх чинників, серед яких особливе значення мають якість управління, технологічний рівень, інноваційна активність, здатність до адаптації, ефективність використання ресурсів, регуляторні зміни та динаміка конкурентного середовища. Недостатня розробленість комплексного підходу до оцінювання потенціалу підприємства та чинників його конкурентоспроможності ускладнює формування обґрунтованих стратегічних рішень і стримує забезпечення сталого розвитку суб'єктів господарювання.

У зв'язку з цим постає необхідність поглиблення теоретичних засад і вдосконалення практичних підходів до оцінювання потенціалу підприємства в контексті сталого розвитку, а також систематизації чинників, що визначають рівень його конкурентоспроможності. Це дасть змогу сформулювати цілісне бачення можливостей підприємства, виявити резерви підвищення ефективності діяльності та обґрунтувати напрями зміцнення його довгострокових конкурентних переваг.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У вітчизняній економічній науці проблему сталого розвитку підприємства, його потенціалу та конкурентоспромож-

ності вже предметно розкрито у працях О. В. Латишевої [1], яка визначає потенціал сталого розвитку підприємства як систему ключових можливостей, ресурсів і компетенцій у єдності економічної, соціальної та екологічної складових. А. М. Ужва [4] обґрунтовує, що управління конкурентоспроможністю в умовах сталого розвитку має спиратися на врахування внутрішніх і зовнішніх чинників та на стратегічне формування довгострокових переваг. Цян Бай і А. Кухарук [5] акцентують увагу на ролі інновацій, цифрової трансформації, адаптивності та ринкової гнучкості як чинників стійкої конкурентоспроможності. Ю. С. Петролюк і Н. В. Гребенюк [2] розглядають сталий розвиток як стратегічну перевагу підприємства та пов'язують його із збалансованим економічним зростанням і ефективним управлінням власними ресурсами.

У світовій науці методологічне підґрунтя дослідження сформували Дж. Барні, який довів визначальну роль ресурсів у забезпеченні стійких конкурентних переваг, С. Л. Гарт, який розвинув природо-ресурсний підхід до конкурентоспроможності, Д. Дж. Тіс, Г. Пізано й Е. Шуен, які обґрунтували значення динамічних здатностей підприємства в мінливому середовищі, а також М. Портер і К. ван дер Лінде, які показали зв'язок між екологічними вимогами, інноваціями та конкурентоспроможністю. Сучасні узагальнення, зокрема праці М. Саробіанко-Уріате та співавторів, засвідчують зростання наукового інтересу до конкурентоспроможності в міждисциплінарному, зокрема екологічному, вимірі, а Nicolas Befort, Martina Ayoub і Mireille Matt доводять, що екоінновації та переорієнтація ресурсів формують довгострокові конкурентні переваги підприємства.

Водночас не вирішеною залишається проблема комплексного оцінювання потенціалу підприємства саме в умовах сталого розвитку, коли в єдиній аналітичній системі мають одночасно враховуватися ресурсні, виробничі, кадрові, інноваційні, інвестиційні, управлінські та маркетингові можливості підприємства разом із впливом екологічних, соціальних, ринкових і регуляторних чинників. Узагальнення наявних праць дає підстави стверджувати, що сучасні дослідження переважно висвітлюють або окремі складові потенціалу, або окремі чинники конкурентоспроможності, тоді як питання їх інтегрованого оцінювання для формування стратегії сталого розвитку підприємства потребує подальшого наукового опрацювання.

Мета статті полягає у дослідженні теоретичних і практичних засад економіки підприємства в умовах

сталого розвитку через комплексне оцінювання його потенціалу та визначення ключових чинників конкурентоспроможності для обґрунтування напрямів забезпечення стійкого й ефективного розвитку.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасний етап розвитку економіки підприємства формується під впливом глобального переходу до моделі сталого розвитку, у межах якої результативність господарювання оцінюється не лише через фінансові показники, а й через здатність суб'єкта господарювання поєднувати економічні, соціальні та екологічні цілі. Такий підхід безпосередньо впливає з логіки Порядку денного ООН до 2030 року, який визначає сталий розвиток як спільний план дій для людей, планети й добробуту, а також із національної системи Цілей сталого розвитку України, що адаптує ці орієнтири до вітчизняних умов. У цьому контексті підприємство постає не лише як виробничо-економічна одиниця, а як відкрита соціально-економічна система, від якої очікується довгострокова стійкість, відповідальне використання ресурсів, інноваційна активність і здатність створювати суспільно значущий результат [9].

Світовий досвід переконливо засвідчує, що конкурентоспроможність підприємства дедалі тісніше пов'язується з якістю його інтеграції у «подвійний перехід» – екологічний і цифровий. Європейська комісія у промисловій стратегії для Європи прямо визначає кліматичну нейтральність і цифрове лідерство як стратегічні напрями посилення конкурентоспроможності, а Clean Industrial Deal 2025 року розглядає декарбонізацію та стійкість промисловості як взаємопов'язані цілі. Нормативні рамки ЄС також закріплюють нову якість вимог до бізнесу: правила щодо sustainability reporting акцентують значення прозорості та підзвітності компаній за їхній вплив на людей і довкілля, а директива про corporate sustainability due diligence прямо орієнтує компанії, що діють на внутрішньому ринку, на внесок у сталий розвиток. У підсумку економіка підприємства дедалі виразніше переміщується від вузької логіки короткострокової прибутковості до логіки довгострокового створення вартості, де стійкість, прозорість і відповідальність стають складниками конкурентної сили [7].

Для України ця проблематика має особливу вагу, оскільки питання конкурентоспроможності підприємств сьогодні безпосередньо пов'язане не лише з модернізацією економіки, а й із завданнями відновлення, євроінтеграції та формування стійкого приватного сектору. Документи Світового банку щодо програми RISE визначають ключовою метою поліпшення середовища для sustainable private sector-led recovery in Ukraine та прямо пов'язують її з реформуванням бізнес-середовища, цифровими сервісами G2B, підтримкою фірм і виходом МСП на експортні ринки. Водночас урядові й міжнародні документи фіксують зв'язок між кластером «Конкурентоспроможність та інклюзивний розвиток», «зеленим» переходом, добросовісною конкуренцією, дотриманням

трудових стандартів і використанням сучасних цифрових інструментів. За цих умов оцінювання потенціалу підприємства набуває не лише аналітичного, а й прикладного значення, оскільки дозволяє виявити реальні можливості бізнесу щодо адаптації до нових регуляторних, ринкових і інституційних вимог [8].

Теоретичне підґрунтя такого підходу сформовано у світовій економічній думці достатньо ґрунтовно. Ресурсна теорія фірми Дж. Барні доводить, що джерела стійкої конкурентної переваги закладені у цінних, рідкісних і важко відтворюваних ресурсах підприємства. Природно-ресурсний підхід С. Л. Гарта розширює цю логіку, поєднуючи конкурентоспроможність із відносинами фірми з природним середовищем і стратегіями pollution prevention, product stewardship та sustainable development. Концепція dynamic capabilities Д. Тіса, Г. Пізано та Е. Шуен акцентує, що в мінливому середовищі вирішальне значення має не лише наявність ресурсів, а й здатність підприємства постійно їх оновлювати, комбінувати та переорієнтувати. Праці М. Портера і К. ван дер Лінде, своєю чергою, переконливо показали, що екологічні вимоги за належного управління можуть не послаблювати, а стимулювати інновації, ресурсну продуктивність і конкурентоспроможність. Новіші дослідження також підтверджують, що dynamic capabilities та eco-innovations дедалі частіше розглядаються як механізм формування довгострокових переваг підприємства у постфосильній економіці [6].

В українській науковій літературі також сформовано вагомий доробок у цій сфері. О. В. Латишева обґрунтовує потенціал сталого розвитку як систему ключових можливостей, ресурсів, управлінсько-організаційних можливостей і компетенцій у єдності економічної, соціальної, екологічної та інноваційної складових. А. М. Ужва доводить, що управління конкурентоспроможністю в умовах сталого розвитку має спиратися на комплекс внутрішніх і зовнішніх факторів. Ю. С. Петролюк та Н. В. Гребенюк розглядають сталий розвиток як стратегічну перевагу підприємства, а сучасні дослідження конкурентоспроможності вказують на зростання ролі інноваційного потенціалу, ринкової адаптивності, соціальної відповідальності та технологічних чинників. Водночас аналіз цих праць показує, що в науковому полі досі переважає вивчення або окремих складових потенціалу, або окремих факторів конкурентоспроможності, тоді як інтегроване оцінювання потенціалу підприємства саме в умовах сталого розвитку, із одночасним урахуванням ресурсних, кадрових, інноваційних, інвестиційних, організаційно-управлінських і маркетингових можливостей та впливу ринкових, соціальних, екологічних і регуляторних чинників, залишається недостатньо розробленим. Саме ця науково-прикладна прогалина зумовлює актуальність обраної теми та визначає потребу у подальшому дослідженні економіки підприємства крізь призму сталого розвитку, оцінювання потенціалу та чинників конкурентоспроможності [3].

Таблиця узагальнює ключові змістові напрями дослідження економіки підприємства в умовах сталого розвитку та показує, що сучасне підприємство слід розглядати як цілісну систему, у межах якої економічна результативність поєднується із соціальною відповідальністю, екологічною збалансованістю та інноваційністю. У ній акцентовано увагу на тому, що потенціал підприємства є основою його стратегічної стійкості, а конкурентоспроможність формується під впливом як внутрішніх, так і зовнішніх чинників.

Зміст таблиці також підкреслює, що комплексне оцінювання потенціалу дає змогу виявити резерви

розвитку, обґрунтувати управлінські рішення та визначити напрями зміцнення довгострокових конкурентних переваг. Окрему увагу приділено ролі інновацій, екологізації, соціальної відповідальності, цифровізації та адаптивності як базових умов ефективного функціонування підприємства. Загалом таблиця відображає логіку переходу від традиційного розуміння економіки підприємства до інтегрованого підходу, зорієнтованого на стійкий розвиток і зміцнення ринкових позицій.

Висновки. У результаті дослідження встановлено, що економіка підприємства в умовах сталого розвитку

Таблиця 1

Ключові аспекти економіки підприємства в умовах сталого розвитку

Назва	Короткий опис
Економіка підприємства як система збалансованого розвитку	Економіка підприємства в сучасних умовах розглядається не лише як механізм отримання прибутку, а як цілісна система поєднання економічних, соціальних та екологічних цілей, що забезпечує довгострокову стійкість суб'єкта господарювання.
Потенціал підприємства як основа стратегічної стійкості	Потенціал підприємства доцільно трактувати як інтегральну сукупність ресурсних, виробничих, кадрових, інноваційних, інвестиційних, управлінських і маркетингових можливостей, що формують передумови для стабільного розвитку та зміцнення ринкових позицій.
Конкурентоспроможність у контексті сталого розвитку	Конкурентоспроможність підприємства визначається не лише здатністю ефективно діяти на ринку, а й умінням адаптуватися до екологічних, соціальних і технологічних викликів, формуючи довгострокові переваги.
Оцінювання потенціалу як інструмент стратегічного управління	Комплексне оцінювання потенціалу дає змогу виявити сильні сторони підприємства, внутрішні резерви, обмеження розвитку та напрями підвищення ефективності управлінських рішень.
Внутрішні чинники конкурентних переваг	До внутрішніх чинників належать якість управління, рівень технологічного оновлення, інноваційна активність, кваліфікація персоналу, організаційна гнучкість, ефективність використання ресурсів та інвестиційна спроможність.
Зовнішні чинники впливу на розвиток підприємства	На позиції підприємства істотно впливають конкурентний тиск, регуляторні зміни, ринкова кон'юнктура, цифровізація, екологічні вимоги, глобальні економічні виклики та соціальні очікування щодо відповідального бізнесу.
Інноваційність як умова довгострокової результативності	Інновації виступають не додатковою, а базовою умовою зміцнення потенціалу підприємства, оскільки забезпечують технологічне оновлення, зростання продуктивності та підвищення адаптивності до змін середовища.
Екологізація господарської діяльності	Упровадження принципів ресурсозбереження, енергоефективності, зменшення екологічних ризиків і відповідального природокористування посилює стійкість підприємства та впливає на його ринкову репутацію.
Соціальна відповідальність як чинник ринкової довіри	Орієнтація на належні умови праці, розвиток людського капіталу, етичне управління та взаємодія із заінтересованими сторонами підвищує довіру до підприємства і зміцнює його конкурентні позиції.
Український досвід трансформації підприємств	Для українських підприємств питання сталого розвитку набуває особливого значення в умовах економічної нестабільності, післякризового відновлення, євроінтеграційних процесів, цифрової модернізації та підвищення вимог до стійкості бізнес-моделей.
Світовий досвід інтеграції сталого розвитку у бізнес	У міжнародній практиці стійка конкурентоспроможність дедалі більше пов'язується з динамічними здатностями підприємства, екологічними інноваціями, прозорістю управління, нефінансовою звітністю та відповідальністю перед суспільством.
Необхідність інтегрованого підходу до оцінювання	Сучасні умови господарювання вимагають такого підходу до оцінювання потенціалу, який об'єднує економічні, соціальні, екологічні, інноваційні та ринкові параметри в єдину аналітичну систему.
Стратегічні резерви підвищення конкурентоспроможності	До ключових резервів належать цифровізація бізнес-процесів, розвиток людського капіталу, оптимізація ресурсної бази, підтримка інновацій, гнучке управління ризиками та формування стійкої моделі розвитку.
Довгострокові конкурентні переваги підприємства	Підприємство отримує стійкі переваги тоді, коли поєднує економічну ефективність із соціальною відповідальністю, екологічною збалансованістю, інноваційністю та здатністю швидко реагувати на зміни середовища.

Джерело: складено на основі літературних джерел [2–6]

має розглядатися як система, у межах якої поєднуються економічні, соціальні та екологічні цілі. Обґрунтовано, що забезпечення довгострокової стійкості підприємства залежить від здатності інтегрувати принципи сталого розвитку в управлінську та господарську діяльність.

Доведено, що потенціал підприємства є інтегральною характеристикою його ресурсних, виробничих, кадрових, інноваційних, інвестиційних, організаційно-управлінських і маркетингових можливостей. Визначено, що комплексне оцінювання потенціалу дає змогу виявити сильні сторони підприємства, внутрішні резерви та напрями підвищення ефективності

діяльності. З'ясовано, що конкурентоспроможність підприємства формується під впливом внутрішніх і зовнішніх чинників, серед яких важливе значення мають якість управління, інноваційна активність, технологічний рівень, кадровий потенціал, адаптивність і вплив ринкового середовища.

Узагальнення результатів дослідження дало підстави стверджувати, що комплексне оцінювання потенціалу підприємства та системне врахування чинників конкурентоспроможності є важливою передумовою формування ефективної стратегії розвитку, підвищення стійкості та зміцнення довгострокових конкурентних переваг підприємства.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Латишева О. В. Визначення сутності поняття «потенціал сталого розвитку підприємств». *Вісник Приазовського державного технічного університету. Серія: Економічні науки*. 2017. Вип. 33. С. 35–42.
2. Петролюк Ю. С., Гребенюк Н. В. Сталый розвиток як стратегічна перевага для підприємства. *Економіка та суспільство*. 2024. Вип. 68. DOI: <http://doi:10.32782/2524-0072/2024-68-148>.
3. Пілявський В. І., Могилат М. Г. Потенціал сталого розвитку підприємств агропромислового виробництва: розуміння сутності та складових. *Економічний вісник університету*. 2018. Вип. 39. С. 38–44.
4. Ужва А. М. Управління конкурентоспроможністю підприємств в умовах сталого розвитку. *Український журнал прикладної економіки та техніки*. 2024. Том 9. № 1. С. 211–215.
5. Цян Бай, Кухарук А. Аналіз конкурентоспроможності підприємства: зміст та фактори впливу. *Економіка та суспільство*. 2024. Вип. 66. URL: <http://doi:10.32782/2524-0072/2024-66-92>
6. Befort N., Ayoub M., Matt M. The role of dynamic capabilities in the development of eco-innovations. *Current Opinion in Green and Sustainable Chemistry*. 2025. Vol. 53. Art. 101031. DOI: <https://doi:10.1016/j.cogsc.2025.101031>
7. European Commission. A Clean Industrial Deal for competitiveness and decarbonisation in the EU : Press release. Brussels, 26 February 2025. URL: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/api/files/document/print/en/ip_25_550/IP_25_550_EN.pdf
8. Joint Statement: Ukraine – EU Trade and Sustainable Development Sub-Committee to the Joint Civil Society Forum (7 November 2025). Ministry of Economy of Ukraine. URL: <https://me.gov.ua/download/7260d8bd-defc-4692-92c0-15959c490730/file.pdf>
9. Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development. United Nations, Department of Economic and Social Affairs. URL: <https://sdgs.un.org/2030agenda>

REFERENCES

1. Latysheva O. V. (2017). Vyznachennia sutnosti poniattia "potensial staloho rozvytku pidpriemstv" [Defining the essence of the concept of "the potential of sustainable development of enterprises"]. *Visnyk Pryazovskoho derzhavnoho tekhnichnoho universytetu. Seria: Ekonomichni nauky – Bulletin of Pryazovskyi State Technical University. Series: Economic Sciences*, Is. 33, pp. 35–42. (in Ukrainian)
2. Petroluk Yu. S. & Hrebenuk N. V. (2024). Stalyi rozvytok yak stratehichna perevaha dlia pidpriemstva [Sustainable development as a strategic advantage for an enterprise]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, Is. 68. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-68-148> (in Ukrainian)
3. Piliavsky V. I. & Mohylat M. H. (2018). Potensial staloho rozvytku pidpriemstv ahropromyslovoho vyrobnytstva: rozuminnia sutnosti ta skladovykh [The potential of sustainable development of agro-industrial enterprises: Understanding the essence and components]. *Ekonomichni visnyk universytetu – University Economic Bulletin*, Is. 39, pp. 38–44. (in Ukrainian)
4. Uzhva, A. M. (2024). Upravlinnia konkurentospromozhnistiu pidpriemstv v umovakh staloho rozvytku [Management of enterprise competitiveness under conditions of sustainable development]. *Ukrainskyi zhurnal prykladnoi ekonomiky ta tekhniky – Ukrainian Journal of Applied Economics and Technology*, Vol. 9, No. 1, pp. 211–215. (in Ukrainian)
5. Tsian Bai, & Kukharuk, A. (2024). Analiz konkurentospromozhnosti pidpriemstva: zmist ta faktory vplyvu [Analysis of enterprise competitiveness: Content and influencing factors]. *Ekonomika ta suspilstvo – Economy and Society*, Is. 66. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-66-92> (in Ukrainian)
6. Befort, N., Ayoub, M., & Matt, M. (2025). The role of dynamic capabilities in the development of eco-innovations. *Current Opinion in Green and Sustainable Chemistry*, Vol. 53, Art. 101031. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.cogsc.2025.101031>
7. European Commission. (2025, February 26). *A clean industrial deal for competitiveness and decarbonisation in the EU: Press release*. Brussels. Available at: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/api/files/document/print/en/ip_25_550/IP_25_550_EN.pdf
8. Ministry of Economy of Ukraine. (2025, November 7). *Joint statement: Ukraine – EU Trade and Sustainable Development Sub-Committee to the Joint Civil Society Forum (7 November 2025)*. Available at: <https://me.gov.ua/download/7260d8bd-defc-4692-92c0-15959c490730/file.pdf>
9. United Nations, Department of Economic and Social Affairs. (n.d.). *Transforming our world: The 2030 Agenda for Sustainable Development*. Available at: <https://sdgs.un.org/2030agenda>

Дата надходження статті: 16.02.2026

Дата прийняття статті: 09.03.2026

Дата публікації статті: 31.03.2026